Eduskunta
Asunto- ja ympäristövaliokunta

2.10.2018

MUISTIO

35.20 Yhdyskunnat, rakentaminen ja asuminen

Eduskuntakuuleminen 3.10.2018

Helsingin kaupunki kasvaa tällä hetkellä voimakkaasti. Asuntotuotanto on saavuttanut liki ennätyksellisen tason ja tällä hetkellä (syyskuu 2018) asuntoja on rakenteilla jopa yli 9 000. Tason pitäminen korkealla edellyttää jatkossakin voimakasta panostusta asemakaavoitukseen, tontinluovutukseen sekä infrastruktuurin että palvelurakennusten rakentamiseen. Kuntien panostukset kasvukeskuksissa ovat erittäin mittavia tällä hetkellä niin asuntotuotannon, liikenteen kuin palveluiden mahdollistamiseksi.

Asuntotuotantoa on Helsingissä käynnissä niin suurilla projektialueilla (Kalasatama, Jätkäsaari, Kruunuvuorenranta, Pasila) että pienempinä kokonaisuuksia olemassaolevaa kaupunkirakennetta täydentäen. Molemmilla on oma tärkeä merkityksensä niin asuntotuotannon määrällisen kuin laadullisten tavoitteiden saavuttamisessa.

Valtion toimenpitein voidaan mahdollistaa asuntotuotanto erilaisten tukien, takausten ja avustusten muodossa, että sujuvilla yhteistyöprosesseilla. Investointiavustus tukee erityisryhmien asumisen kehittämistä ja mahdollistaa vanhentuneen laitoshoivan purkamisen. Infra-avustukset osaltaan tukevat kuntien mahdollisuuksia uusien alueiden ja täydennysrakennettavien alueiden rakentamista. Käynnistysavustukset ovat osaltaan maltillistamassa asukkaiden vuokratasoa ja kannustamassa asuntohankkeiden käynnistämisessä. Valtion asuntorahaston päätöskäsittelyä tulisi kuitenkin kehittää entistä ennakoitavampaan ja sujuvampaan suuntaan.

Asumisen kehittäminen vaatii pitkäjänteistä otetta. Esimerkiksi liikennejärjestelmäsuunnitteluun on tulossa oma 12 –vuotinen suunnittelukokonaisuus. Asumisen suunnittelu edellyttäisi jatkossa vahvempaa vuoropuhelua kuntien, valtion ja toimijoiden kesken. Esimerkiksi asumisoikeuslainsäädännön kehittämisen pysähtyminen on järjestelmän kannalta vahingollista. Erityisesti vanhentunut asukasvalintaprosessi kaipaa pikaista modernisointia.

Asumisen suunnittelussa pitää jatkossa pystyä näkemään asuinalueiden kehittäminen osana segregaation vastaista työtä. Suomi on pärjännyt globaalissa tarkastelussa toistaiseksi hyvin, mutta viitteitä alueellisesta negatiivisesta erilaistumisesta on. Tähän työhön tarvitaan myös valtion osallistumista.

Asumisen rooli päästövähennystavoitteiden saavuttamisessa tulee huomioida sekä rakentaa tarvittavat valtion tukimuodot tavoitteiden saavuttamiseksi.